

GJØR DISIPLER!

Kristen kirke i en etterkristen kultur

Pastor i Metodistkirken, Leif Jacobsen, holdt et innlegg om evangelisering på synoden i Den Nordisk katolske kirke i St. Johannes Døperen kirke 7.5.2022. Leif Jacobsen tok utgangspunkt i Matteus kapittel 28 og startet med at han var inspirert av «The Benedict Option.» Vi viderebringer her noen av tankene som han delte med forsamlingen.

Fra engelen som satt i graven på oppstandelsens morgen hørte de: «Og se, Han går foran dere til Galilea; der skal dere se Ham. Se jeg har sagt dere det.» Elleve forskremte menn møtte Jesus på et fjell i Galilea. Men han hadde etter oppstandelsen talt til disiplene om det som hører Guds rike til. Nå skulle de få verdenshistoriens viktigste oppdrag. Misjonsbefalingen. Dåpsbefalingen. De skulle bli menneskefiskere for alvor! Evangeliets seierstog skulle gå gjennom verden og historien. Men de skulle også oppleve motgang, lidelser og prøvelser. Bare én av dem ville dø en naturlig død.

Foran dem stod den oppstandne Kristus. De falt ned og tilbad ham, Hva annet kunne de gjøre? Her sto Han som hadde sonet verdens synd og beseiret døden! Men noen tvilte. Her ligger det ufattelige i Guds kall og utvelgelse. Han bruker det som ingenting er. Han kaller vanlige mennesker, ikke supermennesker til tjeneste. Men vi har denne skatten i lerkar, for at den veldige kraften skal være fra Gud og ikke fra oss selv, minner Paulus oss om i 2 Kor 4.

Tvilen holdt dem ikke borte fra å komme til sin Mester. De kom og de tilba. I etterfølgelsen av Kristus er tvil ingen hindring. Bare ikke tvilen holder oss borte fra fellesskapet. Fra samfunnet av de troende. Ved at de kom, valgte de å la lydigheten overvinne tvilen. Ved at de tilba, satte de Jesus i sentrum. Da trådte Jesus fram, talte til dem og sa.....: All makt. Alle folkeslag. Alt det jeg har befalt. Alle dager! Inntil denne tidsalders ende! Oppdraget gjelder altså fremdeles. Jesus hadde gitt dem et løfte om utrustning og kraft. Ikke kraft til å sitte stille, men kraft til å overvinne motstand og holde ut i konfrontasjon mens de utførte oppdraget. Men dere skal få kraft når Den hellige ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner i Jerusalem og hele Judea, i Samaria og helt til jordens ende.» (Apg 1,8).

GJØR DISIPLER

Som troende skal vi være aktive, alltid strekke oss for å nå nye med evangeliet og sette vårt preg på

det samfunnet vi er en del av. Å krysse barrierer for å gjøre disipler. Krysse gata for å nå naboen. Spise middag med en ikke-troende venn, kanskje en innvandrer. Flytte til et annet sted fordi Jesus kaller oss. Gå ut av komfort-sonen for å gjøre Jesus kjent. Å lyde misjonsbefalingen betyr å leve livet «gående». Disippelskap handler om etterfølgelse. Derfor er det å gjøre disipler noe man gjør ved å være. Vi skaper det vi er. Fler av samme slag. Andre av samme kvalitet. Dette utfordrer oss. Veldig! Er det å være en kristen noe vi sysler med på fritiden, ved siden av alt annet men uten at det er det viktigste i våre liv? Et slags tillegg.

Å være en disippel, en Kristus-etterfølger er å slippe Kristus til på alle områder av livet. Å ta på seg en forpliktelse overfor andre. Både de Herrens har satt meg sammen med i de troendes fellesskap og i samfunnet omkring. Jeg er blitt en Kristi slave. Hans doulos. Jeg er korsfestet med Kristus; jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg.

Denne våren kommer Magnus Malm med boken «Pilegrimskart - Kristen tankegang i et sekulært samfunn», utgitt på Verbum Forlag. I ett av kapitlene spør han: Er Gud et tillegg på toppen av et grunnleggende sekulært liv, eller er Gud utgangspunktet for en annen måte å leve på?. I opplysningstiden ble den kristne troens koplinger til erfaring og mystikk kuttet, slik at det bare var en fornuftstro igjen. I romantikken som fulgte etter, ble også rasjonell tenkning fjernet slik at det bare ble en indre følelse igjen som lett kunne tilpasses tiden. I den postmoderne tid er troen på Gud blitt en samfunnsfare som automatisk fører til fanatisme og undertrykkelse av «de andre».

I bibelen fremtrer Gud som utgangspunktet for hele livet. De første kristne ble ikke forfulgt for sin tro, men for det de nektet å tro på. De ble ikke martyrer for det de sa ja til, men for det de sa nei til. Hvis Jesus er Herre, så betyr det at keiseren ikke er det. Hvis jeg tilpasser meg verden og handler i strid med min innerste overbevisning. Da får jeg erfare den samme konflikten inne i meg selv. Tenker vi Gud som et tillegg, har vi sperret veien for etterfølgelse. Da blir jo Gud bare en religiøs legitimering av status quo. Tenker vi Gud som utgangspunkt, begynner en vandring mot forandring der hvert eneste lille skritt teller. Da går vi endelig i riktig retning.

EN MOTKULTUR I EN KULTUR PREGET AV UGUELIGHET

Vi lever i en tid full av normløshet. Hva er sant og rett, og hva er galt? Hva er hvitt og hva er svart? Hva skal man tro på? Yogyakarta prinsippene og innføringen av skeiv ideologi viser med all mulig tydelighet at vårt samfunn, sammen med resten av den vestlige verden, er på full fart mot totalitarisme. Du må være forberedt på å betale en pris om du ikke vil tilpasse deg. Det vil få konsekvenser om du ikke bøyer deg. Den forvirringen som i dag veller inn over den vestlige verden, er en åndsmakt med utspring i avgrunnens krefter. Det er ingen tvil om at dette er en ideologi som kommer fra ham som vil stjele, myrde og ødelegge.

Vi vil komme fullstendig til kort om vi forsøker å ta opp kampen mot denne ugudeligheten i egen kraft. Det trenger vi da heller ikke. Gud har tent en motild mot ugudeligheten. Den Hellige Ånds ild. En kjærlighetens og renhetens motkultur. Vi representerer som Kristen kirke lyset og sannheten. Vi er her for å påvirke og forandre. Vi har et oppdrag i en vanskelig tid. Jesus selv sa at disiplene ville oppleve forfølgelse. Joh 16,33 «Alt dette har Jeg talt til dere for at dere skal ha fred i Meg. I verden skal dere ha trengsel. Men vær ved godt mot! Jeg har seiret over verden.» Gjennom den kristne kirke skal mennesker kjenne seg elsket og funnet av sin himmelske Far.

Ord som alltid har vært sentrale for oss som kristne, utarmes og fylles med nytt innhold: Kjærlighet, frihet, rettfærdighet, toleranse. Eller konstruksjon av nyord som fødemor og medmor. Far er avskaffet. Nå skal vi ikke lenger stole på det våre sanser forteller oss, men det den nye kulturen lærer

oss opp til. Den moderne totalitarismen krever at du bekrefter psykologien og ikke biologien. Nå har menn en månedlig syklus, og kvinnen som står foran deg skal kalles «han» eller «hen». Hvis ikke, kan du bli anmeldt og straffeforfulgt for krenkende adferd.

Mangfold og inkludering betyr nå å ekskludere de som står imot den ideologiske uniformeringen.

HVORDAN NÅ MENNESKER I DAG

Mange kjenner ikke Jesus og kjenner ikke Gud. Vi kan allikevel se etter hvilke tilknytningspunkter som finnes i den sekulære kulturen. Lengselen etter tilhørighet. Lengselen etter fellesskap. Lengselen etter å finne veien. Kirken trenger fornyelsesbevegelser som kan vise veien til kildene, og som griper etter Guds nærhet i alle deler av dagliglivet. Slike bevegelser finnes allerede, blant annet retreatbevegelsen og pilegrimsbevegelsen, og gryende meditasjons- og tidebønnbevegelser.

- I denne settingen kan man kanskje føye til: Og den store rikdommen som ligger i Den Nordisk katolske kirkes liturgitradisjon.

Edvard Hoem skriver: Den bortkomne Faderen er sivilisasjonens store sakn, fordi mennesket trer ut av sin menneskelagnad og ikkje kan sjå kven det djupast sett er.

- Denne lengselen kan bare Gud fylle. Som kirkefader Augustin formulerte det: Gud, du har skapt mitt hjerte, og mitt hjerte er urolig inntil det finner hvile i deg.

HVILKEN STRATEGI SKAL VI VELGE?

1. Taushet. Vi kan velge taushet. Det er behageligst. Det koster å stikke hodet frem.
2. Tilpasning. Eller man kan velge tilpasning ved å tilpasse oss verden. Vi kan nøye oss med å tale om de undertrykte og klimaspørsmålet. Mange kirker og prester kjemper sammen med skeive.
3. Konfrontasjon. Men hvordan kan vi vinne verden ved å kjempe mot mennesker
4. Jesus sier: «Dere er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hva skal det da saltes med. Dere er verdens lys. Lyset skal skinne på menneskene så de kan se de gode gjerningene dere gjør. Dette er vår strategi.

EN NY GENERASJON

Generasjon Z, de som er født mellom 1997 og 2012, har ikke opplevd en verden uten Iphone og har kontakt med mennesker over hele kloden. Ifølge en undersøkelse i 2008 fra studenter i California har halvparten på et punkt i livet følt en overveldende engstelse som har utfordret dem i utdannelsen. En tredjedel av dem hadde en mental diagnose. Det er altså dette paradoks at de har nært fellesskap med andre, men allikevel kjenner de seg ensomme og engstelige. 36 % av generasjon Z har vurdert selvmord.

Denne generasjonen tilbyr vi nå å vokse opp i et samfunn preget av forvirring, utrygghet, og der man selv skal velge sin identitet. Den franske filosofen Jean Baudrillard skal ha kalt det postmoderne menneskets tilstand «en panikk i slow-motion». Ikke fordi det går sakte, men fordi det kverner og støyer i oss og mellom oss uten avbrudd. Disse burde vi prioritere. Det krever all vår kreativitet og innsats.

- Skal vi få se en ny generasjon som brenner for Jesus og som finner sin plass i kirken? Våger vi å tro på en ny innhøstning? Unge og eldre som sier: «Alt gjør jeg for evangeliet». En attraktiv kirke som viser mennesker veien til Kristus og de levende kilder i samfunnet med de hellige.

Mennesker har nok ikke noen klar tanke om at det Gud som mangler, men de føler at noe mangler, Ensomhet, manglende fellesskap. Vår oppgave er på en følsom måte å lede mennesker fra det følte behov til det reelle behov som er den oppstandne Jesus Kristus. Det er en vei til å oppdage at man

trenger renselse fra synd når vi står overfor Den Hellige. Dagens mennesker trenger at noen blir med på Emmausvandringen. Vi kan be og hjelpe mennesker. Gud ved Den Hellige Ånd leder oss. Gud har skapt verden. Gud har skapt mennesket i sitt bilde. Gud har gitt oss mening. Den nordisk katolske kirke har en stor rikdom liturgisk og menneskelig som hjelpe mennesker inn på veien til Gud. I kirken og i menighetsfellesskapet kan den søkende finne Gud.

Avslutning: Dere sier: Ennå er det fire måneder til innhøstingen. Men jeg sier dere: Løft blikket og se på markene! De står alt hvite mot høst. Joh 4,35.

Etter innlegget hadde mange i forsamlingen engasjerte og gode innspill. Bl.a. ble det pekt på at

- Vår neste som ikke kjenner Jesus mangler noe, nemlig å bli født på ny.
- En viktig årsak til ensomhet og tomhet er at synden er avskaffet. Hvordan kan man da finne en syndsforlatelse. Livets to utganger må holdes frem, det er lov og evangelium, men ikke ved bruk av ikke pekefinger, men i kjærlighet. Den Hellige Ånd virker i det kristne fellesskap.
- Vi er Kristi brev i verden.
- Vi har det Normale for helt unormale mennesker.
- Det er viktig å være en som er villig til å høre på menneskers behov. Vi må ha tålmodighet. Hver og en av oss er en viktig brikke i å skape tro. Legfolket må myndiggjøres.
- Jesus skaper tro. Når vi går til bibelen og leser i den, så virker Jesus i det.

Biskop Ottar Mikael avsluttet med: Sheep make sheep, Hyrdene føder ikke lam, det er det sauene som gjør. Jesus sier: «Verden vil hate dere, men jeg har vunnet over verden.»